

L. ALI COHEN
SUGGESTIES

1079

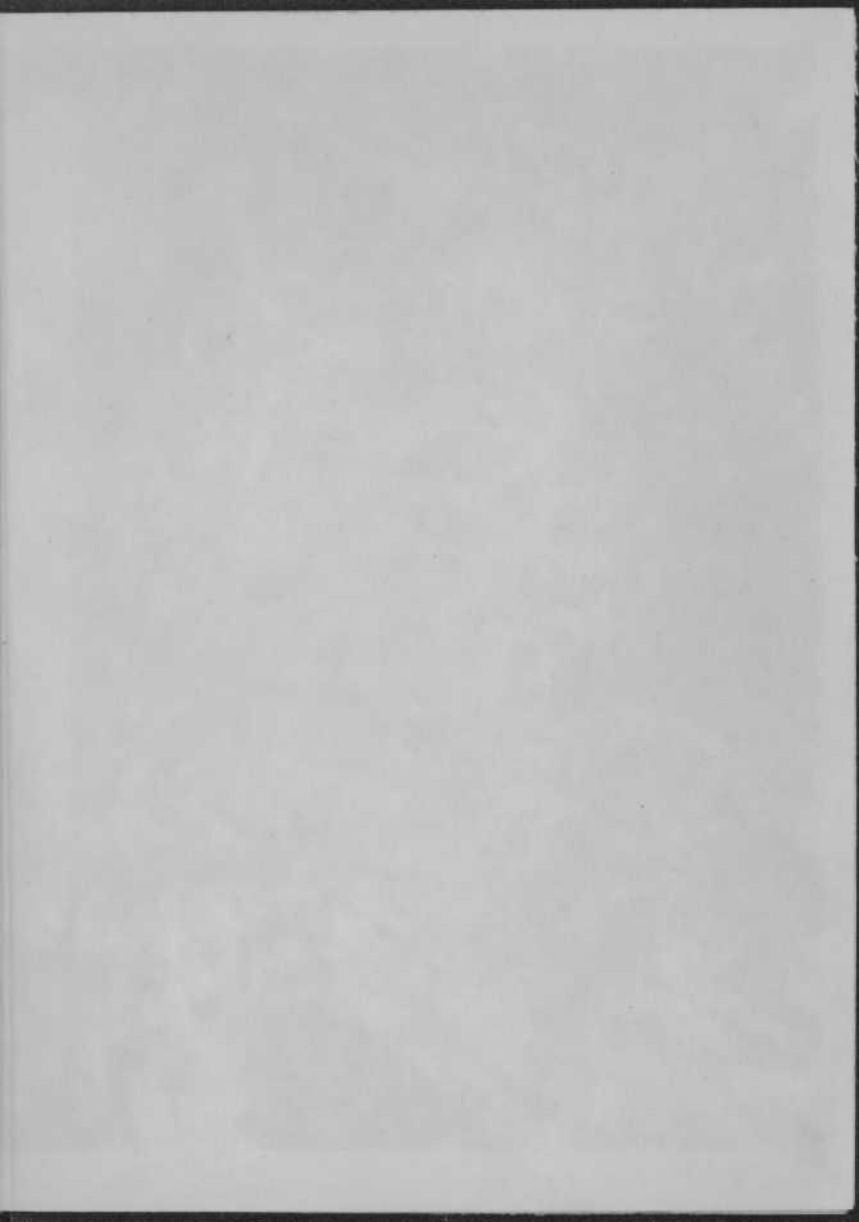
D 79

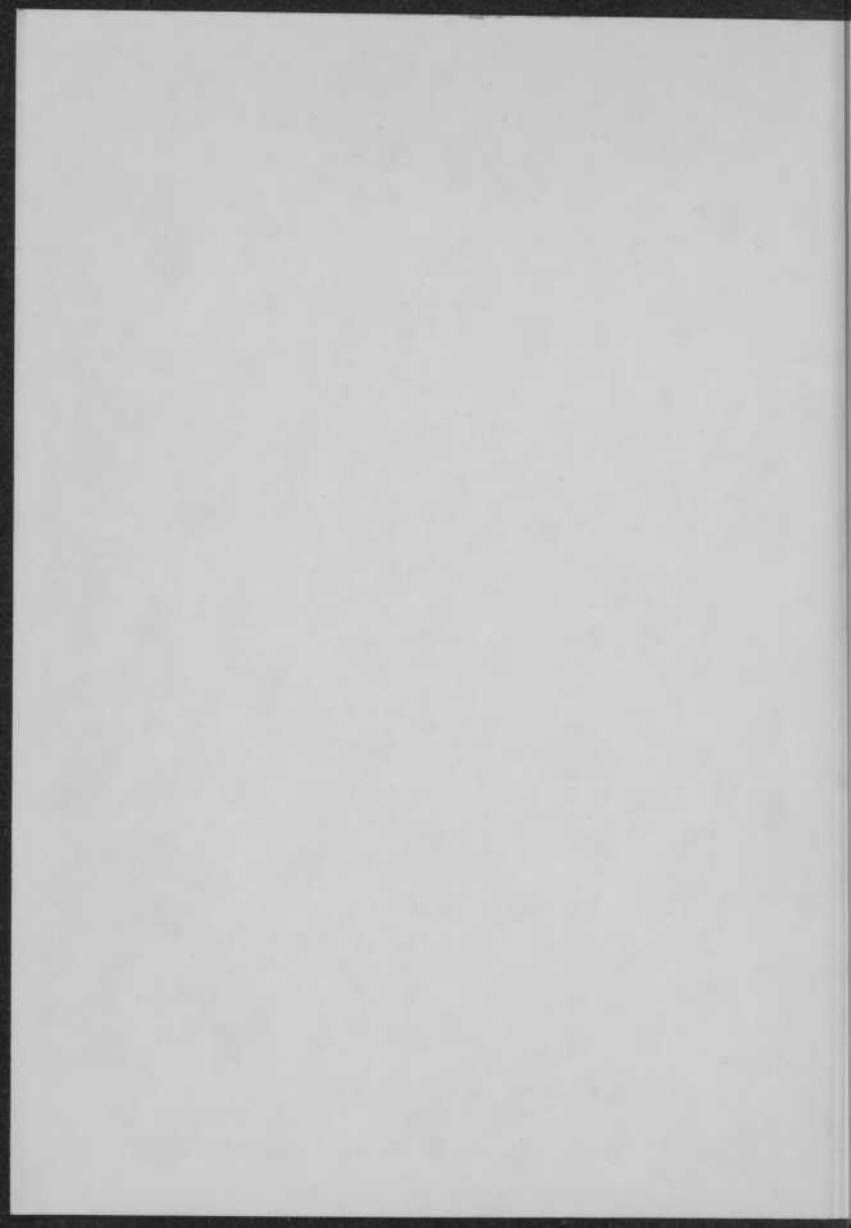
+

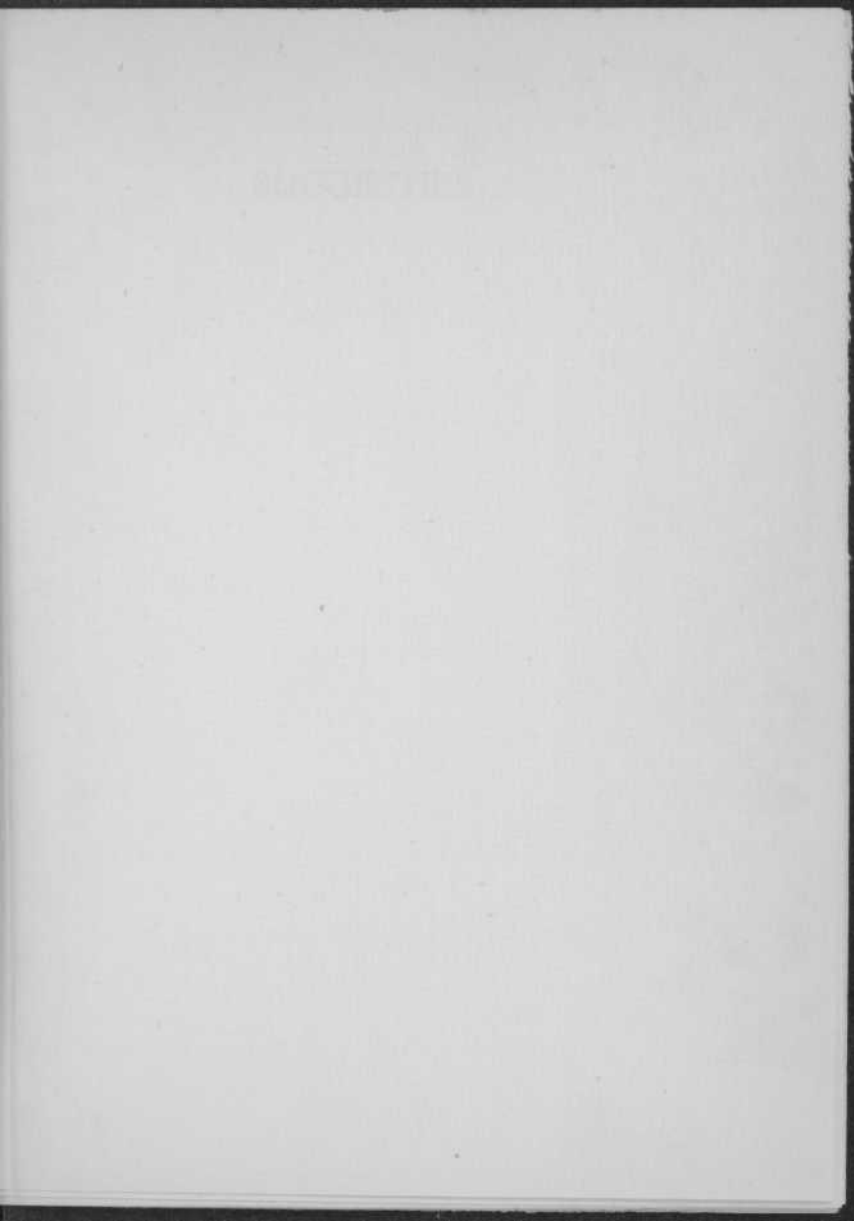
KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

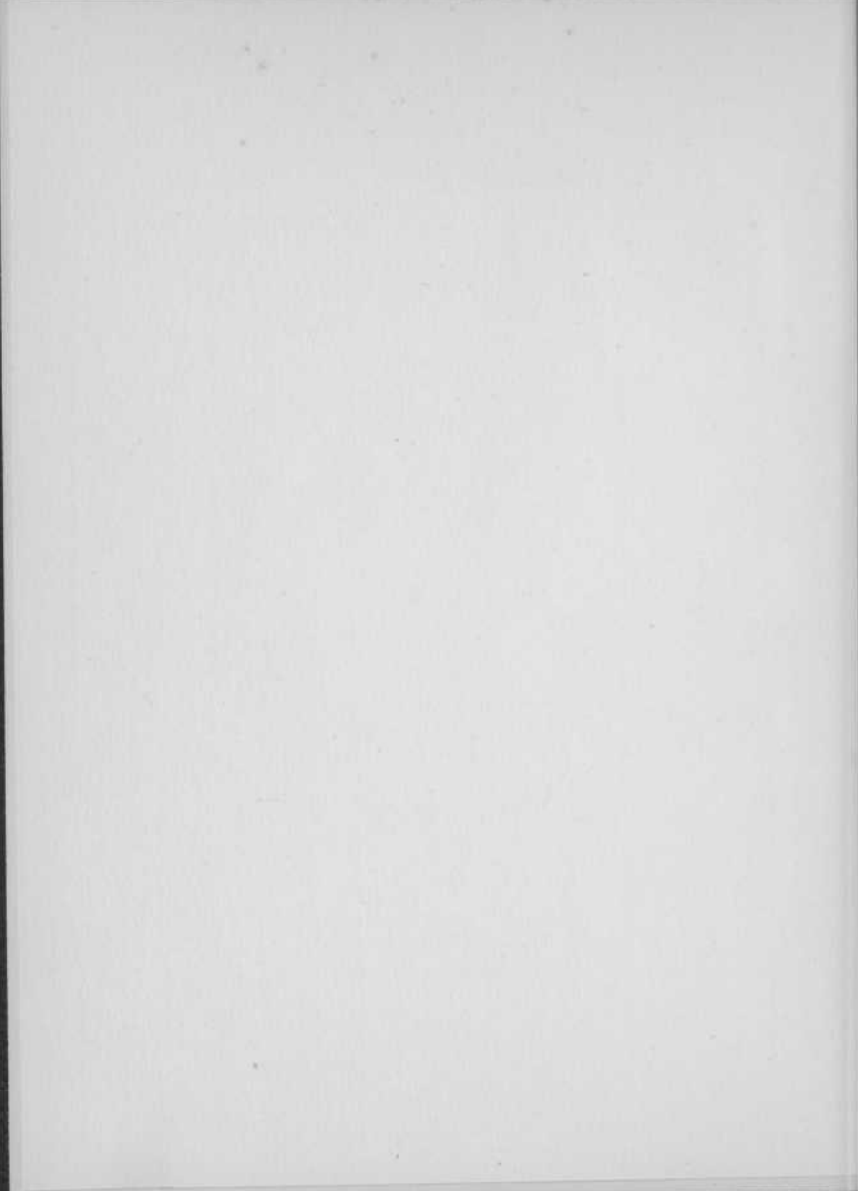

0429 4630

SUGGESTIES

OF AN

SUGGESTIES

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILL.

PLATE 1

491845

L. ALI COHEN

SUGGESTIES

MCMXXX

N.V. EM. QUERIDO'S UITGEVERS-M^{ij}
AMSTERDAM

L. ALI COHEN

SUGGESTIES

W. VAN NELLENDIJK'S DRUKKERIJ
AMSTERDAM

HYMNE

O vaderland, o moederland,
Uw wereld is voor ons
Meer dan wat woorden aan den wand —
Het is een heimlijk fonds!

Wij kunnen wel verloren gaan
In verten onvermoed,
Maar wie zal ooit ons zoo verstaan
Als Gij, bloed van ons bloed!

En o, uw hyacinthengeur,
Uw parelgrijze sfeer,
Een visioen van blonde kleur
Komt over ons — en weer

Stroomt alle voelen in één punt
En weten we ons gewijd:
Dat dit geluk ons is gegund
Van continuïteit —

DICTUM

Tastend in sferen van inwendig leven
Gaan wij het snelst waar geen de wegen kent,
Een fluïdum leidt ongemerkt en went
De ziel aan de patronen van dit weven.

Want als een weefsel is dat diepste leven,
Een onnaspeurbaar kostlijk sacrament —
Hoe ook het oogenblik ons verder ment
Wij zijn lös: tijdeloos en ver verheven....

Los in dit leven, dat — een vreemde plicht —
Ons wondt met doornen.... maar van tuberozen
Den zwaren geur geeft aan ons, vreezeloozen....

Uit-turend in het winterscheemringlicht,
Dat in een laatste roes de sneeuw doet blozen,
Voel ik mij òpgaan in metamorfozen.

METAMORFOZEN

Veel eeuwen zijn nu in mij luid geworden,
In velerlei gestalten ga ik peinzend rond —
Dit leven laat mij los — daarin verdorden
De schaamle schatten, die ik daaglijks voor mij vond.

Zie thans hoe 'k in mijn tuin heliotropen
Zamel... hoe geurt van ziek verlangen de jasmijn!
Maar in mijn oogen, die zijn bloed-beloopen,
Glanst van een matelooze lust de schrille schijn:

Eens was ik priester-koning, en de knapen
Dansten extatisch mij hun vreemden zwoelen dans —
Eens was ik slaaf van Perzische satrapen
En moest ik aan hun geil genot mij geven gansch —

Nog weet ik hoe mijn zijden haren geurden
Toen ik den Doge diende, die zoo dol van lust
Was, dat hij zijn steeds starre trots besmeurde
En mijn granaten lippen zocht als laatste rust —

Vol wreede wraakbegeerte wilde ik woeden
Tegen de ketters van de heil'ge Moederkerk,
Ik liet hen geeselen met scherpe roeden
En vond een sombre wellust in mijn beulenwerk —

In gouden glorie Zonnekonings-page
Danste ik met schoone vrouwen vol hofflijken zwier
En minnekoosde achter een bosschage....
Maar ik hanteerde meesterlijk mijn rap papier! —

Broeiende brand van revolutie-vuren
Dreef mij voort onder 't àl-verwinnend rood,
Een wanhoop loerde in al die wilde uren
Toen wij duizenden zonden ten schavotten-dood —

.... Ik zwerf langs verre godverlaten wegen,
Mijn stam is uitgeworpen en altijd vervloekt,
Ik vlucht en bedel angstig en ik zegen
Wie even medelijdend in zijn zakken zoekt....

Nù zie ik — was dit in ditzelfde leven —
Mij moeizaam, zwaar-bepakt, marcheeren als soldaat,
En mijn gedachten, die van liefde beven,
Wieken naar wie hun lied koel-onbewogen laat....

De nacht is bloeiend om mijn wakend droomen,
Ik huiver en vind 't hopelooze smachten weer
Dat aller dagen druk in mij doet komen —
Maar in mijn tranen weet ik dat ik, treurend, leer.

DOGE — DROOMEN

Mijn bruiloft met de zee vierden de zalen
Waar nog de geuren zweven van het feest,
Hoe schoon en zinloos zijn die bacchanalen
Die 'k ordonneer en haat in ééne geest —

Al werden in de gouden eere-schalen
De spijzen mij gereikt, die nooit geweest
Zijn voor een vorst.... al beefden de bokalen
In slanke handen wier streeling geneest....

Ik sloop, vernederd dienaar mijner ziel,
Naar 't venster van het heimelijk balcon:
.... Een zilver licht op de lagune viel!

Was het een teeken.... van triomf.... verraad....
Nooit wachtte ik zoo verlangend naar de zon —
Waarom.... als zij toch weder ondergaat?

MUEZZIN

I

Vijfmaal beklimt hij iedren dag den toren
En geeft het heilig uur aan van 't gebed:
Het eerst wanneer de dag pas wordt geboren,
Tegen de opalen lucht de minaret
Gelijk een schaduw rijst waarheen het gloren
Der zon zich richt.... en eindlijk wijkt het net
Van nachts mysterie — Mild als ooit tevoren
Wordt dan de dag door lof-roep ingezet.

De sterke stem is neuriënd gezang:
Weer maant het leven tot den hoogen plicht,
Weer wenkt de plicht die duurt het leven lang —

Zie: eindeloos genade geeft het Licht
Dat wéér geboren wordt tot nieuwen gang —
Hoog heft wiens roep weergalmt het aangezicht.

II

Ontwaakt is 't helle leven van den dag,
Dit is 't bedrijf der morgen-bezigheden,
De waterdragers draven doch hun lach
Is die van wie zeer arm zijn en tevreden.

Werkt! — Maar gij zult gedenken met ontzag
De bronnen, die uw leven bruisen deden,
Want er is Eén, die grenzenloos vermag....
Alles wat ziel kreeg keere in tot gebeden!

De roep weergalmt bóven het hittig jagen,
Snerpend-gerekt, maar vleierend als een lied —
Hij wil een weerklank maar hij duldt geen vragen

Want te verbidden is de Waarheid niet.
Keert-in bij 't werk-begin van uwe dagen
Zooals de wil van den Profeet gebiedt.

III

De middag siddert in vergulden gloed....
Een lethargie is 't leven dezer stonden,
Geuren verzweven in de lucht zeer zoet,
De zon koortst aan het lichaam als een wonde —

Maar er is Eén, die steeds ons allen hoedt....
Zijn wij niet meer dan gieren en dan honden
En is de geest niet gist voor ons sterk bloed,
Een tegengif voor zielloosheid en zonde....?

Hartstochtelijk-vermanend, in een gil,
Roept de muezzin in den middag rond —
Hij weet: dit is het uur van dragen wil
Door 't heete staren in het zegend blauw,

Maar den geloovigen doet hij het kond:
Middag! Keert-in want de Profeet eischt trouw.

IV

O Schemering, hoe huiveren mijn droomen
In uw oneindig-zoete teederheid,
Zalig lig ik onder de palmenboomen
En denk aan haar, die mijn verlangen wijdt . . .

Alleen haar oogen, die zich mijner schromen,
Heb ik gezien — en sinds verging de tijd . . .
Maar spoedig zal mijn trotsche vreugde komen
Als zij — de schoonste bloem! — mijn leven lijdt.

Hoor! de muezzin — ach zijn galm is thans
Mij als de melodie van zilvren fluit,
En zijn vertrouwde roepen heeft een glans
Alsof betooverd is zijn sterke stem —

O hart, nu 't avond wordt, komt dit geluid
Niet van den Eenige die is, van Hem?

V

De dag stierf weg en donker dekt de nacht
De weelden dezer aarde en haar tranen —
Wie weet de wegen van de levenskracht...
Die zijn geheim, maar volgen vaste banen.

En ijdel is daarom der menschen klacht
Over hun lot. Bedriegelijk hun wanen:
Eén is, die alles wilde, wrocht en dacht —
.... De Middernacht.... hoort den muezzin manen!

Zijn zelfde roep is thans de vijfde, laatste:
Ik maan u in den droom tot vroom gebed....

Zijn ziel, waarin het wereld-lied weerkaatste,
Heeft hem gedreven tot den minaret

Waar vijfmaal-eender daags de heil'ge plicht
Hoog tot den hemel heft zijn aangezicht.

SINT SEBASTIAAN

Laat nu niet langer uw gemarteld vleesch
Ten prooi aan machten van een duistren doem,
Het lijden is een vreugdelooze roem
En u onwaardig want ontstaan uit vrees.

Uw donker bloed was 't dat de wegen wees
Over het blanke lichaam, dat ten zoen
Voor alle tirannie van nu en toen
Als een symbool van weerloosheid verrees —

Er is geen recht op tergende ellende,
Het leven van de ziel staat boven smaad —

En wee wie bruut dit immer weer miskende,
Vernietigend wat zwijgend ondergaat,

Want als een Teeken gloriet uw legende,
Gij zijt de mensch: die heilige soldaat!

EEN EENZAAM GRAF ERGENS IN VLAANDEREN

*„Nameless he lies with a wooden
cross above him”*

C. Kennett Burrow

Is er meedoogenloozter halt dan dit:
Het Teeken in de omwoelde eenzaamheid....
Gedenk wie om den Onbekende schreit,
Het leven vloekt en om een weerzien bidt —

O nooit te kunnen wreken het verraad
Dat droom van jeugd en schoonheid heeft onteerd....
Een onverdraaglijk zelfverwijt verteert
Het hart dat aarzelend dit graf verlaat,

Deze arme plek onder een grauwe lucht,
Nochtans een wereld van den dood apart....
O God, alweer: „hier brak een edel hart” —
Hoor! is die klaagwind niet een ziel die vlucht....?

Nu lijkt te leven ongeoorloofd laf —
Er is ons een geheim geopenbaard:
't Gemeenzaam-zijn met deze donkre aard'
Die niets is dan een naamloos oorlogsgraf....

IN MEMORIAM JAN BEVERSLUIS

Wij vingen saam het leven aan,
Toen is mijn makker heengegaan —

En velen luistren naar dit lied,
Maar één die sluimert hoort het niet.

Hij bracht mij vondsten van zijn vreugd,
Ik wist de wonden van zijn jeugd —

Zijn hart kende den weg naar mij,
Nu denk ik moe: dit is voorbij....

Voorbij zooals in droom vergaat
Gedachte aan een teedre daad —

Hij was zoo schoon in zijnen dood
Dat ik hem huiverend ontvlood.

En weerkwam in den vreemden ban
Van wat zich bovenaardschen kan.

Ik vond geen tranen en geen klacht,
Toen kwam de laatste looden nacht —

En ik ben naar hem toe gegaan,
Alleen bij hem heb ik gestaan.

Er was een sfeer van heiligheid
Gelijk een geur om ons geleid....

Een witte bloem die naast hem lag
Kuste ik ten laatsten goedendag —

Toen heb ik hem vaarwel gezegd
En onze bloem stil weggelegd.

Wij vingen saam het leven aan,
Nu is mijn makker heengegaan —

HERINNERING

*Mais le plus fort souvenir
Tombe, les mains en avant,
Comme un jeune homme tué.*

Jules Romains

*Un souvenir c'est une présence
sans gestes.* *Jean Desbordes*

Tien jaar geleden was de herfst een feest,
Er kiemde iets op de vlagen van het weer:
Zachte gedachte: een wereld die geneest....
„Misschien is uitgezikt het oude zeer?”

Vrij zagen wij elkander weder aan,
Wij wonnen weinig vreugde, weinig leed,
Het was ons alles haast voorbijgegaan:
Dit leven, dat dupeerde, blind en wreed —

Ach, tegen dien scharlaken achtergrond
Vergleed ons kalm bestaan zoo blond-bedeesd....
Alsof niet ieder naakt staat, als een wond
Een lichaam ôpteert, dat niet meer geneest —

Sluipende kwalen, die de oorlog baart,
Wentelden zich vergiftigend snel voort —
Rampzalig brandde opnieuw een zwarte haard:
Een andre dood opent de hemelpoort!

Voorbij, een leven ijlt voorbij.... ik weet
Dat geen gedachte opwekt uit den dood,
Maar ook dat nimmer 't arme hart vergeet
De weelden die het leven eenmaal bood —

Herinnering.... zoo schrijnend en zoo goed,
Warme aanwezigheid, zonder gebaar....
Om wat niet is huivert mijn eenzaam bloed,
Nu nog, nu weer — en thans is het tien jaar!

Ieder kent wel die stille duisternis,
Midden in 't luide leven een verdriet,
Een datum, een portret, een heugenis —
Maar dit is toch misschien het ergste niet....

Verloren en vergeten, eenzaam zijn,
Een hart, verdord, verschrompeld: woestenij —
Boven elk leed gaat deze wrange pijn:
Geen goede geest „herinnering” nabij....

Herfst '28.

DE OFFER-BOOT

Een lange sampan dobbert ergens op den oceaan,
Een sampan op den Stillen Oceaan....
En zoekt de zielen van zes visschers, in een storm vergaan,
Opdat zij niet verloren zullen gaan —

Zij waren onderweg naar Honoloeloe met hun boot,
Maar kwamen nimmer in de haven aan —
Daarom voer bloemversierd een sampan voor den dood
Na veel gebeden uit die stad vandaan.

Versierd met bloemen en beladen met sandalen
En vruchten, water, en zes toba's met
De oude spreuken — die behoeden voor verdwalen —
Waarop de dooden-namen zijn gezet,

Zoo stond de sampan eerst gereed voor de gebeden
Der menigte in kleurig treurgewaad,
En nam het afscheid van der wereld werkelijkheden
Als een die eigen leven offren gaat —

De doode visschers werden elk herdacht, dan galmden
Gezangen, en gebeden rezen plechtig-luid,
En toen de klokken beierden, de wierook walmde,
Voer op een groote boot de offer-sampan uit....

Acht kilometer ver in zee, tot waar het kleine zeil
Den wind kon vangen — en tewater ging
Het onbemande bloemenscheepje voor het zielenheil:
Een paradisiaal maar machtloos ding —

De bloemen-sampan dobbert ergens op den oceaan,
Een offer op den Stillen Oceaan....
En zoekt de zielen van zes visschers, in een storm vergaan,
Opdat zij niet verloren zullen gaan —

INVOCATIE

Het bitter sterven van uw hooge woord
Heb ik gevoeld, maar nooit kunnen begrijpen.
Ik wist u èn begin èn slot-accoord
Van al wat bloeit en groeit en neigt tot rijpen.

Gij waart geen droom, maar aarzelloos-volmaakt
Gaaft gij de richting naar de steile bergen
Waar eens wij zouden komen trotsch en naakt,
Vergeten dat wij vroeger waren dwergen —

Waar zijt gij thans.... o wij zijn steeds bereid
Al wankelt onze moed en vlucht ons hopen,
Wel hebben vele smetten u ontwijd —
Uw beeld is vaak onzichtbaar waar wij loopen —

In ons versmelt een kracht.... en als in pijn
Voelen wij waarden uit ons wezen glijden....
Het leven toont zijn spiegel — zie wij zijn
Veranderd: arm en hard in wrange tijden.

TELOOR

In de wereld gaan hun kreten
Onverhoord teloor —
Nimmer zullen menschen weten
Van dit donker koor.

Maar wie de seconden tellen
Van hun eeuwigheid,
Wetende hun levens cellen,
Zijn tot zien bereid —

Al de wankelende weelden
Van 't verhongerd hart,
Dat wellicht zijn heil verspeelde
En den Satan tart,

Bloeien naar die verre gronden
Die geen mensch ooit vond,
Waar gelouterd zijn de zonden
En gezalfd wat wondt....

Lijden voert langs onbegane
Wegen — want het leed
Van de menschen en hun tranen
Is om wie niet wéét —

Al wie zwijgt in zacht verwachten,
Levend in een droom,
Moet eens breken in de nachten
Van een liefde-schroom....

O ik weet dit ijl beminnen
Is als oevergras:
Alsof huiverend de zinnen
Weenen om wat was —

UIT DE WINDEN....

Uit de winden wordt geweven
Het fantastische verhaal
Van het wonderlijke leven,
En het klinkt als toovertaal —

Stil, wees stil! en laat ons luistren,
Niemand weet dat wij verstaan
Wät de hoogste boomen fluistren
Als een wolk jaagt langs de maan....

Onze harten zijn gevangen
Door den wilden windenprins,
En wij hooren hoe zijn zangen
Zwieren hier en sterven ginds —

Hoe hij raakt aan oude wonden....
Aan een lang-vergeten leed....
Als de winden zijn de zonden:
Speelsch en streelend, wild en wreed.

Alles van het vreemde zwerven
Weet de wind, en keurt het goed,
En wij kunnen nimmer sterven
Als hij ronddoolt in ons bloed —

Laten wij den wind vertrouwen,
Woordenlooze sfeer-muziek,
Milder, troostender dan vrouwen
En als 't hart melancholiek —

VOOR DEN SPIEGEL

Zie in den spiegel onze twee gelaten:
Wij lachen.... in den spiegel lachen we ook,
En als we samen even verder praten
Dan is het vóór ons of een spel ontloek —

Maar als ik met één handje van mijn jongen
Warm in mijn hand verhuis naar sprookjesland,
Waar altijd goede feeën voor ons zongen,
Zie ik zijn spanning in den glazen wand.

Met groote ree-bruine oogen die steeds vragen
Zit hij roerloos te staren naar zijn spiegelbeeld,
Terwijl mijn droomen door het sprookje jagen
Denk ik aan later, als hij niet meer speelt....

Wanneer hij luistren zal naar 't groote leven,
— Niet meer zoo fijn en blond en wonder-blank —
Ik wilde dat ik hem veel meer kon geven
Dan nu: een broos verzinsel, louter klank.

Want thans kent hij velerlei sprookjestalen:
Hij is nog klein, een kind dat zooveel weet!
Maar ik ben bang voor hem als hij gaat dwalen
De landen van den bloei in en van 't leed —

EN ROUTE

Een klacht welt zelden in dit kleine leven
En elk vindt laafnis in een poover heil,
Ons lot is allerzonderlingst verweven:
Zij zijn de zee, ik ben een eenzaam zeil —

Wit-blinkend in een massa-macht van waatren,
Veinzende golven, deinend monotoon,
Zoo willen zij — wéét ik — òver mij schaatren
En mij bedelven onder wilde hoon.

Ik heb het daaglijksch brood met hen gegeten,
Ik wilde eerlijk tot hun harten gaan —
Ik heb mij aan een dwazen waan versmeten
En zij lieten mij op den drempel staan.

Nu dwaal ik machteloos en wel zeer moede
Door landen grijs van wee en hël van haat,
En zoek of ik aan iemand kan vergoeden
Mijn smeulend menschen-meelij — en mijn smaad....

VALLENDE AVOND

De parelmoeren lucht verbleekt tot grijs —
Nog gloort een laatste glans boven de stad,
Alles wat ik zoozeer heb liefgehad
Gaet in tot een fluweel-zwart paradijs.

De nacht komt, en die neuriet zacht een wijs
Van droomen en bedrog — Magnificat!
Wie thans treedt langs het avond-donkre pad
Eindigt den dag, de eeuwige pelgrimsreis —

Iedere verbeterheid, elk arm beklag,
Het altijd vechten om het mijn en dijn,
Alles komt eindelijk vermoeid tot staan —

En na den dood van den nerveuzen dag
Komt de avond troosten met het blijde sein:
Achter de ramen gaan de lichten aan.

DE PELGRIMS

Het leven heeft heel even stil-gestaan.
En midden op hun radelooze reis
Zagen de zwervers bleek en vreemd-ontdaan:
De wereld was matblauw en parelgrijs —

Toen is hun hart verward opengegaan
Als aarzlend voor dit plotsling paradijs,
Want in 't rumoerig zoeken naar een waan
Wisten zij niet hun goddelijke prijs....

Zij kenden zelve niet hun moede tocht,
Waarvan begeerte was het duister doel
Dat, blind in den beginne, ieder zocht....

En zie — hun zielen als een vloot in nood
Heschen de vlaggen van het mee-gevoel....
Even geleek het leven schoon en groot.

SETTIGNANO

Voor N.

Dofgroen en blauw en blank
De hemelen en het dal.
Boven: een steenen wal,
Maanlicht en wijn, maar wij.... krank —

Elke cypres is een teeken
Van welke vergeten taal....?
Ons leven lijkt een verhaal,
En de seconden zijn weken.

Spreken we....? Niet voor elkaar —
Firenze daarginds: een droom,
Magisch en autonoom —
Ach waarom leden wij daar....

CEUTA

De purpren bergen aan de overkant
Verhullen menig gruwelijk geheim,
Want ver achter dien stuggen kartelrand
Verliest het leven zich in eenzaam-zijn.

Daar weet alleen een simpel sterk soldaat
Wanneer de nachten veilig zijn en goed —
Een leven vindt zijn tucht weer in de haat
Die aldoor woelt in bitter zwerversbloed.

Ik groet uw eenzaamheid, ik groet uw pijn,
Uw lusten, want ik ken u, kameraad!
Uw bloed is rood als 't mijne, ik drink uw wijn,
Maar ik: een dreamer, en gij pleegt de daad —

AKUREYRI

Voor J. Slauerhoff

Avond. En wij zijn in Akureyri
Aan een zeegroen fjord,
Rose zijn de nevels op de bergen
Nu het schemer wordt —

Stilte hangt — een wijde godenmantel —
Rond het haven-oord,
Waarom wacht ik hier op een ver eiland
Het beslissend woord....

Alles, heel die vreemde wilde wereld
Zetelt in het hart,
Dat ik nu ontdek in Akureyri:
Een kleinood apart —

Leven is hier kläär en luistert
Naar die diepe stem,
Donder-echo van de ziel die fluistert
Troostend requiem. —

„NEVERMORE”

Zij heeft de lichten laag gedraaid
En wacht nu met een wanklend hart,
De weelden die zij heeft gezaaid
Hebben haar denken wreed verward —

Zij voedde steeds de wilde vlam
Die in haar ziel te llaïen leek,
Wie ooit in haren cirkel kwam
Voelde dat hij zijn zelf ontweek....

En weggaf aarzelloos en blind
De kuische kluisters van zijn schroom,
Heen-deinend als een zalig kind
Op een robijnenrooden droom —

Zij vond menigen vreemden schat,
Dien haar triomf te snel versmeet —
Nu voelt zij, luisterloos en mat,
Dat zij het leven veel misdeed.

Schuw als een vogel is heur hart,
Zij luistert hoe de herfstwind waait....
Niets dan een stilte die haar sart —
De lichten heeft zij laag gedraaid.

ZANG VAN EEN VERWORPENE

De zon speelt op mijn venster kopergroene glazen —
Mijn ziek gezicht walgt van dit kleurig wonderwerk,
Ik ben een roode nis waarin gedachten dansen,
Mijn bloed dreunt dreinend als het orgel in een kerk.

En van mijn witte handen, die alleen gelaten
Willoos de kussens streelen op het divan-dek,
Gaaf een ivoren doodslach die koel en verwaten
De vijandschap der dingen tart.... kameelendrek.

Koud konden slaven der commuine wet mij hoonen —
Mij deert niet hun verachtend-vonnissend gebaar,
Ik zal in marmeren droomenpaleizen wonen
En gouden rozen dragen in mijn golvend haar....

Een vreemde wereld ligt rondom, veilig versloten,
Ver weg het lijf der massa in een wellust-waan....
— Wie al de weelden van den Eenzame genoten
Zullen mijn glimlach en mijn helle haat verstaan!

EEN STERVENDE

Een schreeuw, die uit het aldoor-zwijgen scheurde,
Verbrak de teederheid der schemering,
Het was of eindelijk iets groots gebeurde
In 't leven van een armen sterveling —

En naar de rozen, die te weeldrig geurden,
Reikte zijn witte hand, een machtloos ding....
Hij wist niet waarom zij zoo bitter treurden
Toen hij ijlend week in een tooverkring.

Nu, eindelijk, had hij bereikt den vlonder
Van 't land van alledag naar het Geluk....
Zijn pijn leed hij als blijheid om dit wonder —

En in de worsteling van bloed en koortsen
Sloeg hij de laatste werkelijkheden stuk,
Verbrandend in zijn droomen.... roode toortsen!

DE DIEF

Het brandt, het brandt.... een gek verlangen,
Een zenuwzieke zucht naar buit,
De vlammen slaan aan alle kanten
Zijn barnende ingewanden uit —

Maar stil: de spieren strak gespannen,
Zijn kop bijna lucide koel,
Zal hij zich pas voor pas vermannen
En nader komen tot zijn doel!

Opeens de greep.... het doodstil wachten,
Lange seconden op gerucht....
Maar dan, zoo snel als een gedachte,
Bereidt hij in den nacht zijn vlucht —

Wellustig heeft hij dit bedreven:
De daad woelde in zijn lijf een pijn,
Fel van begeerten om het leven
Dat hem één eeuw'ge angst zal zijn —

DE JONGE SLAGER

Tegen het bloedig rozerood der vleezen
Van open beesten boven marmren bank
Heft hij zijn sterke leden recht en rank
En hakt weloverdacht de taaie peezen.

Een vage wellust is in hem gerezen....
Hij woelt verwoed de beendren bloot en blank,
En haast verrukt beluistert hij den klank
Van 't mes, dat vlijmt tot in zijn diepste wezen.

In 't wit lijkt hij Pierrot, bespat met bloed,
Of is hij priester van barbaarschen stam,
Die wreed volvoert wat hij beschouwt als goed....

Gevoelloos voor den lauwen geur van wat
Jammerlijk een noodwendig einde nam
Is hij tevreden met zijn winkelschat.

HET LIED VAN EEN PARIA

„„Mijn vader was een priester,
Mijn moeder was een hoer —
Ik ben hùn zoon.... wie kiest er
Zelf 't lot dat hem weervoer....

Tusschen de veile meiden
Werd ik een schoone knaap,
Mij suste in lust en lijden
Een moede vrouw in slaap —

En voelde ik vaak heur monden
Vreem-wild op mijn gezicht
Dan wist ik — jong — de wonden
Die haar hadden ontwricht.

Zwervende werd ik ouder
In een verdorven sfeer,
Steeds zag 'k de stad vertrouwder,
Mijn leven nam geen keer —

Tot eens één, die kwam zoeken
Voor zijn ziek hart een troost
In de al te duistre hoeken
Waar bittere liefde poost,

Mij zag en zeer ontstelde —
Ik lachte, maar hij lei
Zijn handen op me.... er welde
Iets ongekends in mij.

Hoe zal ik zingen van de
Dooltochten aan zijn zij....
Zijn waanzin en mijn schande
Het is allang voorbij.

En 'k dwaal weer door de straten,
Bedel, ziek of gezond,
Ik zie op de gelaten
Der menschen wat mij schond:

Dat 'k slaaf ben van ellende —
Schandelijk de uren slijt,
Alsof ik zelf kan wenden
Het leven dat ik lijd....!

Mijn vader was een priester,
Mijn moeder was een hoer —
Ik ben hùn zoon — wie kiest er
Zelf 't lot dat hem weervoer....""

RANA

(een danseres)

Vrouw? o een bloem, een dier,
Maar in den ban van yazz....
Warrig van lijn als wier,
Dan weer een beeld van grès —

Voor het belust publiek
Geeft zij lianeslank
Zwevende in haar rhythmiek
Zich magnolia-blank.

Dansend op het terras
Aan een zuidlijke zee
Beeldt zij wat altijd was
Zuiver als een camée,

Lokking en liefde-vrees,
Overgave en genot....
Wit als een maan die rees
Boven een tooverslot —

Wat is de wilde droom
Die spookraadselen wekt....
Donkre muziek wiegt loom
Bloem dien het schutblad dekt —

Dän: een fiere fontein,
Die triomfeert in glans —
Vrouw! Verlangen en wijn
Huiveren in uw dans....

Biarritz, 18-8-'26.

AUGUSTUS

Iederen avond wordt de zomer loomer,
Een late liefde twijfelt en verkwijnt....
Het heet rumoer verijlt en laat den droomer
Verloren in zichzelf, vergeefs gepijnd:

In deze wereld, brandende van drangen,
En rijk aan daden, fel en sluw en stout,
Verborg hij angstig zijn te vaag verlangen,
Meejagend in den roes van strijd en goud —

Hij voelde vaak bewondring voor de vrienden
Die zegevierden in dit spannend spel:
De heerschers, en die vorderden de tienden
Van wie iets zwakker waren, minder snel....

En wie in weerzin smaalden om de kransen
Der overwinnaars, en wie preekten bleek:
Hij wist dat zij 't ontuchtigst zouden dansen
Indien de krijgskans keerde en voor hen week!

Maar nu de tijden breken en de vuren
Der wachters op een stillen dag vergaan,
En alles kalm wordt, trillend-zuiver de uren,
Denkt hij verwonderd aan zijn zelf-bestaan....

Kan dat: alleen zijn, in zijn droomen dralen
En peinzen in de scheemrende avondlucht —
Nog aarzlend in dit vreemde te verdwalen
Tracht hij te lachen bij zijn late vlucht.

Zijn hart beeft wel maar zijn gedachten grijpen
Naar waar de zon zinkt in het grijze groen:
Zal 't eindelijk óver alle twijfel rijpen
En zich verstillen in dit r ee seizoen....

TOAST

31 December

Wij zijn vanavond eenzaam, lieve spiegel,
Nu zijn de meeste menschen „thuis“ ....
Zij zien den kring rond van familie, vrienden,
En er is vredig feestgedruisch —

Het heeft geen zin melancholiek te worden
Omdat één glas op tafel staat —
Er zijn wel altijd droomen die verdorden,
En liefde die verloren gaat.

Maar wat is ons het woord van andre menschen,
Wier ernst nog meer schrijnt dan hun feest....
Laat ons alleen zijn met wat stille wenschen,
Die vast vertrouwen in den Geest.

O éven, bij de wisseling der jaren,
Flitst zooveel in een pijn voorbij —
Maar dan knikt, in het licht der kandelaren,
De spiegel moedig weer naar mij —

AFSCHEID

Voor Katinka

De tropentrein staat klaar. Voor 't laatst
Zien wij elkaar nog moedig-lachend aan,
Nu is elk woord een wereld vol
Verlangens die vergaan —

Seconden bij een open raam
— Hoe joeg een jeugd bijna verbaasd voorbij —
Fixeeren harts geheimste praal,
En niets is méér voor mij....

A Dieu — ik hoor het hard signaal,
Ik zie de curve van je fijn profiel,
En ik geloof sinds langen tijd
Voor 't eerst weer aan mijn ziel —

Toen floot fel, onherroepelijk
De chef. Toen kreunde de locomotief —
En plotsling wist ik het, te laat....
Te laat: Ik heb je lief!

TOT EEN VRIEND

Voor J. W. de Boer

Nog zijn wij jong en weten wij de wondren
Van harts eenzelvig hunkren naar een droom —
Maar reeds heeft mij een stille angst gevonden
Dat eens verijlen zal die wilde schroom....

Want schatten zijn te schooner onverworven,
En nimmer blinken waatren blanker dan
Voor hem die bijna in het zand gestorven
Wankelt naar droomen: een verloren man —

Ons heeft — hoe vreemd! — de trage vaart der jaren
Veel wat ons waanzin leek nabij gebracht —
.... Ontnuchterd blijf ik in de verte staren:
Om dit mijn jongensleed, mijn schuwe klacht....?

Weet: in een welbewust gerijpt begrijpen
Voegen zich droomen, smart en wind
Zonder het oud, beklemmend lijden
Van 't gretig-fantaseerend groote kind....

Maar dit is Dood — de dood van harts schoon leven,
Het sterven van de zucht naar eeuwigheid,
Het bittere verlies na al ons streven
Wanneer wij naadren tot volkomenheid.

JONGENSLIED

*„Als ik groot ben wil ik een
zeeman zijn'....*

Wolken drijven voort, waarheen....
En de grijze zijden zee
Draagt het schip dat lang gelëen
Al mijn wenschen voerde mee —

Verre vaart naar een vreemd land
Is de wilde jongensdroom,
Die maar al te snel verzandt
In een leven stil en vroom —

Maar een jonge stem juicht blij
In een melodie voorbij....
En een jeugd die mij verliet
Neuriet in dit kinderlied — —

Wereld-oud wordt ieder hart
Dat het leven lijden moet,
Want als eens de droom het tart
Klopt voorgoed het zwerversbloed.

CARRIÈRE

Baiser du soir

In deze kindren is het leven licht
En argeloos — Het kent alleen de bron:
De Moeder, die hen uit haar smarten won,
En zich steeds weer krachtig heeft opgericht.

Zie: avond blinkt aan haar moede gezicht,
Maar stil steunt zij in 't late licht der zon
De zuigeling, en peinst hoe dit zoo kon
Verworden: wat eens weelde was nu plicht —

Het jongste meisje slaapt aan haren schouder,
De kleine zoon reikt tot haar om een kus,
Daarnaast de zuster, wijzer wel en ouder.

O Meester! zacht moesten uw handen wezen
Dat gij dit leven schildren kondt aldus,
En teer uw ziel, heilig en uitgelezen —

EEN STEM

Marguerite Jamois in „Maya“

Het klagen van een leven....
Maar voor velen: troost
Omdat toch altijd even
Lichaams lust verpoost —

De Vrouw weet wèl dat geen der
Mannen denkt aan haar,
Maar zij kust immer eender
Met gewend gebaar —

Hun droomen en verlangen....!
Hier is eindlijk strand,
Want eenzamen en bangen
Hunkeren naar land —

De jongen en de stoker,
Koopman en matroos,
Die willen winst bij poker —
Dàn roes: laveloos —

Het heimwee in hun lijven
Ankert.... en zij lacht
Heel stil in de bedrijven
Van haar uren-nacht.

Haar kamer kent geheimen,
Ieder denkt van hèn....
Voor allen zingt refreinen
Steeds deze eene Stem —

LA ARGENTINA DANST GRANADOS

„Niña de mi corazon....”

Boven de zwarte vlam van haar gewaad
Hangen haar hals en armen welig blank,
Een zilvren gordel snoert haar lichaam slank
Waarop de roode bloem een stigma laat —

De castagnetten kleppen de rhythmiek....
Nu wendt en wuift de Vorm, de oer-figuur,
En danst het leven: geheimzinnig vuur
Dat hartstocht is, getooverd uit muziek!

O dit bewegen geeft een vreemd contact:
Alsof ons hart siddert rondom haar hand....
Wijl het verlangen naar een zuidlijk land
De ziel, weerloos-gelukkig, fel-snel pakt —

Brandende droom, levende vlam, o Vrouw!
Wat is de doode dag, de nacht mij thans....
Het leven is de extase van uw dans,
En ik weet niets dat 'k meer beminnen zou — —

REISHERINNERING

Ik dacht naief dat mijn begeerte sliep —
Maar toen dien avond tusschen de soldaten,
Die in de danszaal met hun meiden praatten,
Wéét-je wat jij toen in mij wakker riep....?

Ik zag in oogen als van dieren: diep
En fonkelend van lust, maar zeer gelaten — —
Wat kon mij langer mijn „bewustheid" baten
Nu jij een hel-en-hemel in mij schiep . . .

Ons zijn heeft soms een wonderlijk aspect:
Kunnen wij plotseling elkaar doorgronden
Zóó dat elk in den ander weelden wekt?

Toen wij dat vreemd contact hadden gevonden
Bereidde 't noodlot ons zijn wreed effect:
De onzuiverheid van onze zaal'ge zonde —

VERKLARING

In duizend droomen ben je mij verschenen,
En als ik moede maar verrukt verrees
Wist ik mij telkens weer, o Bloem van Vleesch,
Een zalig slaaf, die om zijn ziel moet weenen....

Maar nimmer durfde ik je verzwegen weelden
Ontraadslen tot de schim: bestaanbaarheid!
— Illusieloos, wie het geheim ontwijdt:
De inzet van het spel.... dat met ons speelde —

De vreemde machten die mij wild doen lachen
Zijn mij zoo eigen als mijn zingend bloed,
Ik weet, al zou ik sterven, dat ik moet
De vlammen streelen die mijn lijf bevlaggen....

En nu veel eeuwen in mij samenvloeien
Zie ik de kern dier eeuwigheid: den doem —
En roep mijn noodlot, o mijn Vleezen Bloem,
Verzaligd aan, want weer voel ik me ontbloeien!

VERBOND

Toen ik je kuste lag je stil en mat
En slechts een glimlach liet je vreugde vrij,
Maar ik verstond de macht in jou en mij
Die onverbiddlijk ons verbonden had —

Een wereld wentelde vèr weg, waarheen....
Het leven vond voor ons een nieuwe norm,
En als een bloem van raadseligen vorm
Was de bedwelming die ons open-scheen.

O martelaren van het lijf en bloed,
Droomers van nooit-genoten vreemde vreugd,
Wij hebben ons uw prille vrees geheugd
Want zijn ook wij niet beulen als het moet....

Nu eindelijk getreden uit ons-zelf
Zijn wij genaderd aan het wijde strand
Waar liefde wind is en het leven zand
En 't eigen lijf een mateloos gewelf —

Woedende machten van het groot geluk
Gij zult ons thans ontraadslen uw geheim!
In dit bereiken dat ons wierp in zwijm
Storten de vazen der verbeelding stuk —

ONWEER OVER EEN MEER

Bergen storten tot elkander, knallend....
De Titanen werpen hameren van vèr!
Als een schelle vlam vlijmt langs de luchten
Zwijmt het water éven als een verre ster.

Zou dit werkelijk het einde wezen
Van de wereld-weelden in den warmen nacht....
Wijl wij zwijgend aan elkander leunen
Heb ik radeloos seconden-lang gedacht:

O mijn tranen om gebroken droomen,
Tranen van een fantaseerend koppig kind
Toen ik wolken, zwanen en cyclamen
In één wilde liefde huivrend heb bemind....

Later een triomfkreet gilde, blakend
In een razernij het wonder wou der ziel,
Maar ik neergeworpen als gebroken
Uit de tooverhemelen des harten viel — —

Liegen onze lippen of de lijven,
Die géén geest ooit durend-dwingend controleert....
Door een meesterlijke macht bewogen
Worden wij peilloos verheven — maar onteerd.

.... Vluchten voor de wrekende genade
Met de handen voor het zweetend angst-gezicht!
De Aarde splijt: dondrende cavalcade
Breken de bergen in één wit-flitsend licht.

Maar dan de stilte.... alleen het hevig ruischen
Van regen in den zwoelen zwarten nacht....
Verbaasd hervinden wij bedeesd elkander —
Neen.... iets is thans tusschen ons omgebracht — —

LAATSTE RESERVE

Toen ik dit blanke lichaam zag
Gebogen aan mijn voeten,
Dat daar gelijk een offer lag
En om mijn kus te ontmoeten....

Ik weet niet welke laatste schroom
Mijn wilde zin verzachtte,
Het was misschien een oude droom,
Die dit moment verwachtte

En nu het hart gansch zag ontwaakt
Voor levens warmste wonder:
Dit feilloos-heerlijk blonde naakt....
Maar elk verweer ging onder —

*Dit is mijn eenzaam donker bloed
Dat mij steeds tot U keeren doet,
Het kent geen kwaad het kent geen goed —*

A. von T. S.

Dit lichaam, dat voor mij geene geheimen heeft,
Is als verankerd in mijn diepste hart —
Een wonderwerk dat in de goede schepping leeft,
Vreemd aan de wereld, in een vorm apart.

Temidden van rumoer en actie zonder rust
Der massa's in hun radeloze nood
Verteert een stille vlam, voor immer ongebluscht,
Het lichaam, vol van ziel tot aan den dood —

Zoo is een brooze antiek-Chineesche witte vaas
— Waarop het lijnenspel van 't craquelé —
De expressie voor 't Mysterie dat, een magisch waas,
Hangt voor de eindelijke kern-idée.

Maar d'onafwendbaarheid van dat wat komen moet
Is wellicht raadsel meer dan levenswet,
En dit is alles in ons eenzaam donker bloed
Dat het Verlangen drijft tot wild gebed —

RESONANS

.... Dien nacht heb ik maar naar je lichaam liggen luistren....
Geluk en wanhoop wervelden staag om mij heen,
Mijn droomen tuimelden naar donkre horizonten,
Waar nauwelijks een licht in purpren nevels scheen —

Een onrust was vervaarlijk hoog in mij gerezen:
Je lichaam leek me een schelp —, daarin ruischte de zee....
Het rythme van je bloed, en van je heele wezen,
Betooverde mijn ziel en sleepte ons leven mee.

Nog weet ik hoe ik lang over je heen gebogen
Je lijf bewonderd heb, gekust als een reliek....
Het was zoo schoon, zoo broos, dat een zacht mededoogen
Mijn hartstocht temperde tot streelende lyriek —

Het was alsof een vaag gemurmel rond ons deinde:
Muziek, gelijk een geur.... een kostelijk aroom,
En alle werkelijkheid vond haar waanzinnig einde
In dit beleven, dat was schooner dan een Droom —

Ik denk dat onze zielen voelden wat zij vonden,
Want toen hield het geluk eerbiedig-zacht de wacht....
Terwijl sterren guirlanden liefde om ons wonden
Heb ik maar naar je liggen luisteren dien nacht —

BETOOVERING

Wie van de donkre waatren drinkt
Vervalt in murmelend gepeins,
Een watten stilte in hem zinkt,
Een matheid van vol-goeden-wijns —

Behekst staart hij verwonderd rond
Met oogen van afghaansch turkoois,
De spiegel toont een moeden mond
Maar schrikt voor al het verder moois....

Wat is dit leven.... „stille kracht” .....,
Dat zoo zichzelf ten-einde drijft —
Waar is, wie is die groote macht,
Die vol-maakt maar die overblijft!

Geen dag-droom werd ooit zoo reëel:
Het leven raakt vervuld o God —
Dit arme hart torst een tevéeel
Of slaapt het in een tooverslot....?

Maar ergens in zijn achterhoofd
Heeft hij aan wonderen geloofd.

VERVULLING

Tot welk vreemd heil verkoren
Vond ik mij eenzaam staan,
Als was ik nù geboren
In een zeer hoogen waan —

Aan open zee, verloren,
Mocht slechts een milde maan
Mijn heimlijkheid behooren,
Ik aarzelde te gaan....!

Zie, voor mijn trage voeten
Wies toen een wonderbloem:

Een zonde zonder boete
En die ik zalig noem —

Zijn diepste zelf te ontmoeten
Dat is genade en doem. —

GELUK

Laat ons niet raken aan het hooge woord
Maar stil zijn, en vertrouwen in elkaar:
Wij traden samen door de tooverpoort
In 't paviljoen van het bizar gebaar
Waar op de roze marmren trappen brak
Een vreemde lichtschijn, smeltend amethyst....
De wereld werd een parelmoeren vlak,
Waarvan ik d'afglans in jouw oogen wist —
Oogen en handen en je weeke mond....
De oneindigheid in mijn arm hart stond stil —
Een zwijgen cirkelde om ons verbond,
Dat ik niet noemen, nimmer noemen wil — —

Laeken,

Chineesch paviljoen.

LIED VAN EEN GELIEFDE

Gij met het hart van een luipaard
En de ziel van een oostersch vorst,
Hoe warm was mijn hoofd in uw handen
Toen ik u beminnen dorst —

Ik had mij nooit weggeschonken
Zoo voorgoed en zoo roekeloos,
En ik heb wel nimmer gedronken
Een philter zoo mateloos —

Blond lag ik neer op uw divan
En omvatte uw verlangend hoofd —
Stond dit in de sterren geschreven
Ik had het nimmer geloofd!

Weelde van leven en droomen,
Ik wil weg uit uw raadselen-macht,
O God, laat mij eindelijk ontkomen
Aan mijn bloed, dat eeuwig smacht —

GESPREK

We zaten voor het even-open raam
En kaatsten snelle woorden naar elkaar —
Toen viel er tusschen ons opeens een naam,
Die nam een vorm, en maakte een gebaar!

Wie zag den lok-lach en de dreiging niet....?
Wij spraken verder in een vreemden ban;
Weer dacht ik aan het oude, wreede lied:
Dat men de waarheid toch niet zeggen kan. —

Maar de één hield een verdwaasd requisitoir,
Redeneerzuchtig en vol fel verwijt,
Hij dreef meedoogenloos zijn visie door
En had voor d'ander aandacht noch respijt.

— — Deze deed of hij alles wèl verstond:
Het woord van hoon...., de nieuwe stem van haat....
En zeide een afscheid met een doode mond:
„Ik ben zoo moe, adieu, het is al laat....”

MASKER

Ik ben niet die ik schijn
Maar zie veilig verborgen
Naar de gebogen lijn
Van een omneveld morgen —

Ik ken den rondedans
Der domme feestelingen,
Hun porceleinen glans,
't Gedweeë canon-zingen —

Ik weet dat ik, apart,
In ongezellig zoeken
De vreugden van het hart
Verjaag naar duistre hoeken —

Ik wil.... een masker zijn,
Daar 't mij niet is gegeven
Te stralen in den schijn
Van Gods gemeene leven —

LOS

„Waar is de sneeuw van verleden jaar”,
En waar de bloesem der perelaar....

En waar mijn baboe die opium schoof,
En waar is mijn voorvaderlijk geloof?

Het leven is kort.... het leven is lang....
Het eigen leven dat lijkt van belang —

Ik wou dat ik wist hoe diep d'aarde was
En dat 'k in dat diepste begraven was —

Waarom, zegt een gek, en die heeft gelijk:
Een droomleven is als een koninkrijk.

Daarin kraait victorie d'eenige haan,
(Maar niemand is thuis die hem kan verstaan).

O laat ons vergeten wat vroeger was:
Men wondt zich aan splinters gebroken glas —

Ik haat het hysterisch doux souvenir
En wed op 't instinct van het „redeloos” dier.

Wij moeten vrij zijn, voortgaan, en fel
Staan in de daagsche seconden-tel.

Los van verleden, los van wat komt
(Wat aan den einder verleidlijk gromt),

Los van wat liefde, los van veel haat,
Los van „het goede”, dus ook van „'t kwaad” —

Lachend stromplen wij voort in de mist,
Ieder denkt dat hij den weg wel wist!

Is deze wereld een labyrinth,
Waar elk zijn schrikkelijk noodlot vindt?

Waar is het einde van dit gewelf...
Steeds bij 't begin: het eeuwige zelf — —

GEBED VOOR EEN NIEUWE WERELD

Geef een nieuwe vaste ster
Ergens, onbereikbaar ver,
Een vereenzaamde planeet,
Zonder zonnestelsel-leed —
Zonder sexe, zonder haat,
Zonder goed en zonder kwaad —

Laat een stille blanke schijn
Om uw nieuwe wezens zijn,
Die een schooner formatuur
Winnen uit uw scheppingsvuur,
Vormend, louterend en fel
Naar een magisch lotsbestel —

Oude werelden vergaan
In een zat, verziekt bestaan,
Maar wie hooren wil die vindt
Wel den weerklank van uw wind,
En wie ziende is speurt den tijd
Van uw nieuwe eeuwigheid!

VAART

*„Nous sommes très pressés
De n'arriver jamais...”*

André Salmon (Prikaz)

Wij rijden door de ruimte... en een dwaas
Kartelt een lijntje langs de horizon:
Een nieuwe wereld die zich lusten won
Uit licht en snelheid en een dol geraas —

Mijn bloed zwalpt voor mijn oogen als een waas,
Mijn leeren lippen hunkren naar de bron
Van al wat is maar nimmer blijven kon:
Voorbij.... wat was.... niets dan een dor relaas!

O duizeldenkend brein, wat is mijn schreeuw
In dit luchtledig anders dan geblaf,
Al wankelt in mijn ijltocht deze eeuw —

Voort! want ik wil den zin zien van dit Lot:
Verpletter mij! Het einde is toch een graf —
Maar waarom jaag ik als een gek naar God....

INHOUD

Hymne	7
Dictum	8
Metamorfozen	9
Doge-droomen	11
Muezzin I—V	12
Sint Sebastiaan	17
Een eenzaam graf ergens in Vlaanderen	18
In memoriam Jan Beversluis	19
Herinnering	21
De offer-boot	23
Invocatie	25
Teloor	26
Uit de winden....	28
Voor den spiegel	30
En route	31
Vallende avond	32
De pelgrims	33
Settignano	34
Ceuta	35
Akureyri	36
„Nevermore”	37
Zang van een verworpen	38

Een stervende	39
De dief	40
De jonge slager	41
Het lied van een paria	42
Rana, een danseres	44
Augustus	46
Toast	48
Afscheid	49
Tot een vriend	50
Jongenslied	51
Carrière	52
Een Stem	53
La Argentina danst Granados	55
Reisherinnering	56
Verklaring	57
Verbond	58
Onweer over een meer	59
Laatste reserve	61
Dit lichaam	62
Resonans	63
Betovering	64
Vervulling	65
Geluk	66
Lied van een Geliefde	67
Gesprek	68

Masker	69
Los.	70
Gebed voor een nieuwe wereld	72
Vandaag	73
Vaart	74

Introduction	1
Chapter I	10
Chapter II	20
Chapter III	30
Chapter IV	40
Chapter V	50
Chapter VI	60
Chapter VII	70
Chapter VIII	80
Chapter IX	90
Chapter X	100
Chapter XI	110
Chapter XII	120
Chapter XIII	130
Chapter XIV	140
Chapter XV	150
Chapter XVI	160
Chapter XVII	170
Chapter XVIII	180
Chapter XIX	190
Chapter XX	200

375

